

கால்கள்

பிரிகெட் ரோடிஸுந்து பிரியும் சந்தில் ஒரு ஆட்டோ ஓர்க் ஷாப்பைக் கடந்து (டேய் சோமாறி, டெல்கோவைக் களட்டேன்டா) மரப்படிகள் முணுமுணுக்கும் மாடி ஏறி, அந்த வீட்டை அடைந்து கதவைத் தட்டினதில் நிறைமாசக் கர்ப்பிணியான ஒரு ஆங்கிலோ இந்தியப் பெண் திறந்தாள். நான் ஃபெர்னாண்டைஸ் பார்க்க வந்திருப்பதாகச் சொன்னேன். அவள், “உள்ளே வாருங்கள். இன்னும் அரை மணியில் வந்துவிடுவான்” என்று சொல்லி, ஒரு நாற்காலியின் மேல் இருந்த செய்தித்தாள்களை விலக்கி, எனக்கு இடம் காட்டினாள். ஒரு திரைக்குள் மறைந்தாள். வருகிற வெள்ளிக்கிழமை பிரசவம் ஆகிவிடும்.

நான் மேற்குறிப்பிட்ட நாற்காலியின் விளிம்பில் அமர்ந்து என் நேரத்தை வீணாக்கும் ஃபெர்னாண்டைஸ் மனத்தில் திட்டிக் கொண்டேன். அவனை நேரில் பார்த்தால் திட்ட மனம் வராது. அவ்வளவு தர்க்க ரீதியுடன் பொய் சொல்லுவான். அறை சிறிய அறைதான். ஒரு கறுப்பு நாய் - டாஷண்ட் என்று நினைத்தேன் - மேஜை அடியில் படுத்துக்கொண்டு, எனக்கு வேலை கொடுப்பதற்கு இண்டர்வியூ பண்ணியவர் பார்த்தாரே, அம்மாதிரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. குரைக்கும் உத்தேசம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ரிடையர் ஆன நாற்காலிகளில் எம்பிராய்டரி உறைகளுடன் தலையணைகள் இருந்தன. சுவரின் மர்லின் மன்றோ, ஜான் வேன், பிரிட்டிஷ் அரசி எலிசபெத் பிலிப் கோமகனுடன், ஒரு புலித்தலை, ஹேக் விஸ்கியின் 1938ஆம் வருஷக் காலண்டர், ஏசு கிறிஸ்து - அவர் கையிலிருந்து சூர்ய ஒளிபோல் ஏதோ ஒன்று... அறையில் ரேடியோ ஒன்று இருந்தது. மியூசியத்தில் கேள்வி கேட்காமல் வாங்கிக்கொள்வார்கள். ரேடியோ அருகில் அவர் உட்கார்ந்திருந்தார். என்னையே சென்ற இரண்டு நிமிடங்களாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்... அந்த ஸ்வெட்டர் அணிந்த கிழவர்.

கலங்கிய வெண் பச்சைக் கண்கள், மெல்லிய உதடுகள், முகத்தில் வரிவரியாக சுமார் எண்பது வயதின் சுவடுகள், புருவம் இல்லை. புருவத்துக்குப் பதில் இரண்டு கீறல்கள், நரம்பு தெரியும் கைகள், வலது கையில் பூப்பூவாகப் போட்டு ‘லிஸ்’ என்று பச்சைக் குத்தி இருந்தார். அருகே குட்டை ஸ்டூலில் அவரது ஸோலா தொப்பி ஒன்று அவருடன் உட்கார்ந்திருந்தது.

“ஜானைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாயா?” என்றார் ஆங்கிலத்தில். குரல் சற்று நெருடலான சன்னமான குரல்.

“ஆம்” என்றேன்.

“பணம் வாங்கி இருக்கிறானா?”

“ஆம்” என்றேன்.

“எல்லோரிடமும் பணம் வாங்கி இருக்கிறான். எல்லாருக்கும் வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறான்... எத்தனை?”

எத்தனை என்பதனை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. “எங்கே போயிருக்கிறான்?” என்றேன்.

“ஜே.ஸி.ரோடு போயிருக்கிறான். எலக்ட்ரானிக்ஸிலிருந்து ஆள் வந்தால் உட்கார வைக்கச் சொன்னான். நீதானே?”

“ஆம்.”

“உன் வேலையாகத்தான் போயிருப்பான், டீ சாப்பிடுகிறாயா?”

ஆங்கிலத்தில், வாக்கிய அமைப்பில், நீ நீங்கள் வித்தியாசம் கிடையாது. என்றாலும், அவர் பேசிய தோரணையில் ஒருமைதான் தென்பட்டது.

“இந்தப் பெரிய மனிதருக்கு டீ கொண்டுவா.”

“எஸ் பப்பா!” என்றது அந்தத் திரை.

ஒரு பெண் குழந்தை திரையை விலக்கிவிட்டு எட்டிப் பார்த்து, “எஸ் பப்பா” என்றது. ஐந்து செகண்டுகளுக்குப் பின் அதைவிட சின்னக் குழந்தை ஒன்று எட்டிப் பார்த்து அதைவிட மூலையில் “எஸ் பப்பா” என்றது. நான் எதிரே பார்த்தேன். சுவரில் புலி என்னைப் பார்த்தது. தலை மட்டும்.

“நான்தான் சுட்டேன்” என்றார் ஃபெர்னாண்டஸ்.

அந்தப் புலியை நாங்கள் இருவரும் பார்த்தோம்.

“அவள் ஒரு பதினாலு அடி அழகி!” என்றார். பாக்கி பதின்மூன்று அடியையும் சுவருக்குப் பின் யோசிக்க முயன்றேன். “உன்னிடம் சிகரெட் இருக்கிறதா?”

“நான் சிகரெட் பிடிப்பதில்லை” என்றேன். “நான் போய் அரைமணியில் வருகிறேன்” என்று சற்று எழுந்தேன்.

“உட்கார் உட்கார்” என்று சற்று அழுத்தமாகவே சொன்னார். உட்காராவிட்டால் என்னைச் சுட்டுவிடுவாரோ என்கிற சம்சயம் ஏற்பட்டதால் உட்கார்ந்தேன்.

நான் மறுபடி அந்த அறையை ஆராய்ந்தேன். வேறு என்ன செய்வது? அலமாரிக்குள் கறைபடிந்த, தூசி படர்ந்த வெள்ளிக் கோப்பை ஒன்று இருந்தது. போலீஸ் உடையில் ஒரு ஃபெர்னாண்ட ஸின் படம் இருந்தது. நான் அதைப் பார்ப்பதைப் பார்த்த பெரியவர், “அது யார் தெரியுமா?” என்றார்.

“நீங்களா?” என்றேன்.

முதல் தடவையாக அவர் பல்லைப் பார்த்தேன். சிரித்து, “ஆம்! நான் ஒரு போலீஸ் ஆபீஸராக இருந்தேன்” என்றார்.

வினோதமான இரண்டும் கெட்டான் சமூகம். விசாகப்பட்டினம், பிட்டுருண்டா, பெங்களூர், சென்னை, பரங்கிமலை, கல்கத்தா, பம்பாய் என்று சிற்சில இடங்களில் சிறிய சிறிய கும்பல்களாக வாழும் சமூகம். இவர்களிடம் என்ன தப்பு? ஏன் இவர்கள் சிறுகச் சிறுக மறைந்து வருகிறார்கள்... இவர்களை நாம் இப்போது இந்தி சினிமாவிலும் கிளப் டான்சுகளிலும் லோகா ஷெட்டுகளிலும் ரேடியோ சிலோனின் ஆங்கில நேயர் விருப்பத்திலும்தான் காண முடிகிறது... என் காலேஜ் தினத்தில் இருந்த எண்ணிக்கைகூட இப்போது இல்லையே? எங்கே அடையாளம் இழந்து, கரைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?

“பிரிட்டிஷ் காலத்தில், 1947க்கு முன் நான் போலீஸ் ஆபீஸராக இருந்தேன். அந்த நாட்கள்...” என்றார். அவர் கண்கள் என்னை ஊடுருவி அந்த நாட்களைப் பார்த்தன. மார்க்ஸ் முக்கால் கப் டீ கொண்டு வந்து என் முன் ஸ்டூலைப் போட்டு வைத்தாள்.

“நமக்கு சுதந்திரம் வந்திருக்கக்கூடாது மிஸ்டர். உங்கள் பெயர் என்ன?”

சொன்னேன்.

அது அவருக்குச் சரியாகக் கேட்கவில்லை. “மிஸ்டர் நாதன்! நமக்கு சுதந்திரம் வந்திருக்கக்கூடாது. கல்யாணம் ஆகாதவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் எல்லாம் இந்தத் தேசத்தை நாசம் பண்ணுகிறார்கள். செய்தித்தாளைப் பார். எத்தனை குற்றங்கள். கொலை, கொள்ளை, பலாத்காரம்.

“இருபத்து ஐந்து வருஷ சுதந்திரத்துக்குப் பின் இந்த தேசம் எனக்கு என்ன செய்துவிட்டது? எண்பத்து ஏழு ரூபாய் பென்ஷன்! எண்பத்து ஏழு - ப்ளடி ரூபாய்கள்! என் பெண்ணை இரவு தனியாக அனுப்ப முடியாது. கதர் குல்லாய் அணிந்த யாராவது ஒருவன் நடுவீதியில் ஸ்கர்டைத் தூக்குவான்! தெருவில் நடமாட முடியாது. பத்திரம் கிடையாது. என்ன தேசம் இது! இந்தத் தேசத்துக்குத் தேவை ஒரு சர்வாதிகாரி. ஒரு ரைஃபிளுடன் ஒரு மனிதன்! ரொட்டி என்ன விலை விற்கிறது? முட்டை என்ன விலை விற்கிறது! மாமிசம்?”

“ரொம்ப மோசம்” என்றேன். ஃபெர்னாண்டஸ் எப்போது வருவான்?

“மாணவர்கள் ஸ்ட்ரைக், தொழிலாளர்கள் ஸ்ட்ரைக், பைலட்கள், ரெயில்வே ஊழியர்கள்... பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் இந்த மாதிரி கற்பனை பண்ணிக்கூட பார்க்க முடியாது.”

‘பிரிட்டனிலும் நிறைய வேலை நிறுத்தங்கள் நடக்கின்றன’ என்று சொல்ல நினைத்-தேன். சொல்லவில்லை.

“அவன் ஒரு பெரிய மனிதன். அவன் நம்மை ஆண்டதில் ஒரு குறை சொல்ல முடியாது. இங்கிலீஷ்காரன் இந்த மாதிரி எல்லாம் நிகழ அனுமதித்திருப்பானா?”

“மாட்டான்” என்றேன். ஓ பெர்னாண்டஸ்!

“இந்த மாதிரி இஷ்டத்துக்கு வேலை நிறுத்தம் செய்ய முடியுமா அப்போதெல்லாம்? என்ன செய்வான் தெரியுமா?”

நான் பதில் சொல்ல அவர் காத்திருந்தார். பதில் வராமற் போகவே, “சுடுவான்” என்றார்.

“ஓ எஸ்! அவன் சுடுவதில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். சுதந்திரம் கேட்டவர்களை நிறையச் சுட்டிருக்கிறான். நானே சுட்டிருக்கிறேன்.” என்றார்.

“ஆட்களையா?”

“கால்களை” என்று சிரித்தார்.

“கால்! யூ மீன் கால்களையா!”

அவர் சிரிப்பு அவர் முகமெல்லாம் விரிந்தது. “நான் என் சர்வீஸில் ஒரு இருநூறு கால்களைச் சுட்டிருப்பேன்! ஜஸ்ட் லெக்ஸ்! முழங்கால், ஷின் எலும்பு, பாதங்கள், கணுக்கால். எனக்கு இன்னும் முப்பது வருஷங்களுக்குப் பின்னும் கார்டைட் வாசனை போகவில்லை!”

அவர் மறுபடி தூரப்பார்வை பார்த்தார்.

“என்ன செய்வது? என் கடமை அப்படி. வெள்ளைக்காரன் ஆளைக் கொல்ல மாட்டான். சாதாரண ஜனங்களைக் கொல்ல மாட்டான். அவன் ஒரு பெரிய மனிதன். ஆனால் முட்டியைப் பெயர்த்துவிடுவான். ஸிம்பிள்! அப்போது எல்லாம் மெட்ரோவில் பால் நடனம் நடக்கும். ஃப்ரெஞ்சு தேசத்து ஓயின் ஓழுகும். பெண்கள் ஏராளமான மார்புடன் இருப்பார்கள். (என்னைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தார்.) என்னிடம் ஒரு ரெட் இண்டியன் மோட்டார் பைக் இருந்தது. பத்து குதிரை சக்தி. கியர் கையில் (மாற்பைக் காட்டி). என் மார்பில் மெடல்கள் இருந்தன. பாலிஷ் செய்த பூட்ஸில் வானம் தெரியும். என் நரம்புகள் இரும்பு நரம்புகள். தடதடவென்று ஃபெர்னாண்டஸ் தெருவில் பைக்கில் போகும்போது சாலையே ஸ்தம்பித்துப் போய்விடும். ‘அதோ போகிறான் பெர்னாண்டஸ்’ வயசுக்கு வந்த பெண்கள் தம் மடிமேல் கைவைத்து அழுத்திக் கொண்டு உள்ளே மறைவார்கள்! இடிஇடிப்பதுபோல் செல்வேன். அப்போது டி.ஐ.ஜி. மக்டோனால்ட், அப்புறம் டயஸ், ஃபிட்ஸ் பாட்ரிச் எவ்வளவு பெரிய ஆசாமிகள்! மக்டோனால்ட் மாதிரி ஒரு ஆள் இருந்தால் இந்திய போலீஸ் நிமிர்ந்துவிடும். என்னை ஜோ என்றுதான் கூப்பிடுவார். “ஜோ! பாட்டம்ஸ் அப் மேன்!” என்பார். சாயங்காலம் ஐந்து மணியிலிருந்து இரவு பதினொன்று வரை குடிப்போம். நிறுத்தமாட்டோம். மகாராஜா ஒரு ஜென்டில் மேன். இந்த மாநிலத்தில் காங்கிரஸ் தொந்தரவு அதிகமில்லை. நான் மதறாஸ் ஸ்டேட் சர்வீஸில் இருந்தேன். திருநெல்வேலியில் ஒரு கலகத்தைச் சமாளித்ததற்கு மெடல் கொடுத்தார்கள்.

“மக்டோனால்டுக்கு ஒரு பெண் இருந்தாள். எலிசபெத், அவள் என்மேல் நெருப்பாக இருந்தாள். ‘ஜோ எனக்குப் பூப்பறித்துத் தா’ என்பாள். ‘ஜோ எனக்கு சைக்கிள் கற்றுத்தா’ என்பாள். அவள் மார்பு ஷாம்பேன் கிண்ணங்கள் போலிருக்கும். அவளுக்கு நான் நிறையக் கற்றுக்கொடுத்தேன். நாங்கள் இரண்டு பேரும் ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைச் சேர்ந்து கற்றுக்கொண்டோம். மக்டோனால்ட் ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு, ‘ஜோ! நீ செய்த காரியத்திற்கு உன்னை நான் சுட்டிருக்க வேண்டும். உன்னை நான் சுடவில்லை. ஏன்? நீ ஒரு நல்ல போலீஸ் ஆபிஸர். எங்களுக்கு நீ தேவையாக இருக்கிறாய். இனி ஒரு தடவை இம்மாதிரி நிகழ்ந்தால் உன் மூளையை வெடி வைத்துத் தீர்த்துவிடுவேன்!’ என்று விஸ்கி கொடுத்தார். பெரிய மனிதன். அப்புறம் நாங்கள் ஜாக்கிரதையாக இருந்தோம். எலிசபெத் ஒரு டீ எஸ்டேட் சொந்தக்கார இங்கிலீஷ்காரனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு திப்ருகரில் இருக்கிறாள். இன்னும் எனக்கு கிறிஸ்துமஸ் கார்டுகள் அனுப்புகிறாள்!”

பெரியவருக்கு இப்போது எதிரே கேட்க ஆள் தேவையில்லாமல் இருந்தது. பேசிக்கொண்டே சென்றார்.

“ஏதாவது அமளி என்றால் மக்டோனால்ட் என்னைத்தான் கூப்பிடுவார். அவர் போன இடம் எல்லாம் என்னை எப்படியாவது மாற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுவார். எங்கே அது? ஞாபகமில்லை. ஜவஹர்லால் ஒரு தடவை ஒரு கூட்டத்தில் பேச இருந்தார். பெரிய பொதுக்கூட்டம். பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து சாரிசாரியாக காலையிலிருந்தே ஜனங்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ‘ஜோ’ என்றார் மக்டோனால்ட் கவலையுடன். நான், ‘சார் கவலைப்படாதீர்கள். சமாளித்துவிடுவேன்’ என்றேன். நேரு வரவில்லை. அவர் அதற்கு முன்பே கைதாகிவிட்டார். இங்கே யாரோ கிளப்பி விட்டார்கள், நாங்கள்தான் அவரை நகரத்துக்கு வரும் முன்னே கைது பண்ணிப் பூட்டி வைத்திருக்கிறோம் என்று. டி.ஐ.ஜி. ஆபீஸிற்கு முன் எட்டாயிரம் பத்தாயிரம் பேர் கும்பல் அடைத்துக்கொண்டு நிற்கிறது. ரோடு பூரா கதர்க் குல்லாய், வெள்ளைச் சட்டை... மக்டோனால்ட் ஜன்னல் வழியாகக் கவலையுடன் பார்க்கிறார். கேட் பூட்டியிருக்கிறது. ‘கேட் தாங்காது ஜோ!’ என்றார். ‘நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்?’ என்றார். நான், ‘சார் கவலைப்படாதீர்கள். சமாளிக்கிறேன்’ என்றேன். மொத்தம் நாற்பது போலீஸ்காரர்கள்தான் இருந்தார்கள். நான் என் ரைஃபிளை எடுத்துக்- கொண்டேன். எக்ஸ்ட்ரா காரிட்ஜ்கள் எடுத்துக்கொண்டேன். நான் மட்டும் வெளியே வந்தேன். ‘என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு? நேரு வரவில்லை. நேரு ஊருக்கே

வரவில்லை’ என்றேன். அவர்கள், ‘நேருதான் வேண்டும்’ என்று கேட்டார்கள். நான் கொடுத்தேன்.

“முதலில் வானத்தில் சுட்டேன். அப்புறம் கேட்டின் முனையின் மேல் சுட்டேன். ஹெல்மெட் அணிந்திருந்தேன். கல் பறக்கிறது. அப்புறம் அவர்கள் கால்களை நோக்கிச் சுட்டேன். முழங்காலுக்குக் கீழே வேஷ்டி சிவந்தது இன்னும் ரூபகம் இருக்கிறது.

“மாஜிக்போல் அந்தக் கூட்டம் விலகியது. நான் கால்களைத்தான் குறி வைத்தேன். கணுக்கால்கள், முழங்கால்கள், செருப்பு! அவர்கள் செருப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நொண்டி நொண்டி ஓடியது வேடிக்கையாக இருந்தது. எவ்வளவு பேர் இருந்தார்களோ அவர்களில் ஒருவனைக்கூட கொல்லவில்லை. என் கான்ஸ்டபிள்-களிடமும் சொல்வேன். ‘கீழே அடி! கீழே! கால்களை கால்களை!’

“ஆம்! நான் நிறையக் கால்களைச் சுட்டிருக்கிறேன். வேட்டைக்குப் போகும்-போதும் கூட எனக்குக் கால்களைச் சுடுவதில்தான் இஷ்டம்! நீல்காய் மான்கள், காட்டுப்பன்றி ஏன், புலி! எல்லாம் ஓடும்போது முன்னங்கால்களைத்தான் குறிவைப்பேன். குண்டு பட்டதும் அவை அடிக்கும் குட்டிக் கரணத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அப்புறம் அது ஓட முயற்சிக்கும். ஓட முடியாது. கால்கள்!”

பெரிய ஃபெர்னாண்டஸ், “இப்போது கூட நன்றாக குறி வைத்துக் கால்களை மட்டும் அடிக்கக்கூடிய திறமை அதிகம் பேரிடம் இல்லை” என்று வருத்தப்பட்டார்.

எலிசபெத்தின் நினைவும் அவர் சேதப்படுத்திய கால்களின் நினைவும் அவர் முகத்தில் வெளிச்சம் ஏற்றி இருந்தன. அப்போது மேஜையடி நாய் திடீரென்று எழுந்து, வாலை மிக வேகமாக ஆட்டிக்கொண்டு வாயிற் கதவுப் பக்கம் ஓடியது.

“ஜான் வந்துவிட்டான்” என்றார் பெரியவர். ஃபெர்னாண்டஸ் உள்ளே வந்து, “ஹலோ! சாரி. ரொம்ப நேரம் காத்திருந்தாயா?” என்றான்.

“பரவாயில்லை. நான் உன் அப்பாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்” என்றேன்.

பெரியவர், “ஜான்” என்று மகனைக் கூப்பிட்டார்.

“உன் வேலை முடிந்துவிட்டது” என்றான் ஜான் என்னிடம். “அப்பா உளறிக்-கொண்டிருந்தாரா?” என்றான்.

“கால்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்” என்றேன்.

“ஜான்! ஜான்! நான் உனக்காகத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் பெரியவர்.

“எஸ் பப்பா” என்றான் ஜான்.

“எனக்கு பாத்ரூம் போக வேண்டும். மார்ஜியைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பவில்லை. உனக்காகத்தான் காத்திருந்தேன்” என்றார்.

“ஒன் மினிட் மிஸ்டர் ராஜன்!” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு, ஜான் தன் தந்தையை நாற்காலியிலிருந்து அலாக்காக ஆட்டுக்குட்டி போல் தூக்கிக்கொண்டான். “அவரால் நடக்க முடியாது... அவர் கால்கள்... Paralyzed” என்றான்.